μιλέτης !

Κι' ἔγεινεν ἡ μήνυσις.

***

Σὲ λίγον καιρὸν μιὰ κλῆσις ἔφερε τὸν Ντάβανο ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ν' ἀπολογηθῇ διὰ τὴ πρᾶξιν. Ἕνα γαλάζιο χαρτάκι τοῦ ἔλεγε νὰ παρουσιασθῇ «ἐντὸς τῆς νομίμου προθεσμίας ἄλλως κ.τ.λ.»

Ὁ Ντάβανος τὰ ἔχασε.

Νὰ πᾷς στοὺν δικηγόρου ! τοῦ εἶπε κάποιος χωριανός.

Ὁ Ντάβανος ἐτράβηξε νὰ πάῃ στὸν κ. Τζουτζέ, τὸι πρῶτο δικολάβο τοῦ χωριοῦ.

— Γιὰ στάσου, εἶπεν ὁ Τζουτζές, μόλις ἄκουσε τὴν ὑπόθεσι. Σὰν πολὺ ἀνάποδα τὰ πράμματα. Γιὰ νὰ δοῦμε, τί λὲν καὶ τὰ χαρτιά !

Μὰ τὰ χαρτιά, τίποτε τὸ πειστικὸ δὲν λέγανε.

— Ἀπελπισία, ἐψέλλισε ὁ δικολάβος ! Σανίδα σωτηρίας, δὲν βλέπω πουθενά, παρά...

— Παρά ;

= Παρὰ σ' ἐσένα.

— Σ' ἐμένα ;

— Ναί. Δὲν σὲ λένε «Χαζο—Νικολό» ; Νὰ κάνῃς, τὸ λοιπόν, τὸν χαζὸ καὶ σύ, εἰδ' ἄλλος κακὸ ποὺ ἔπαθες, καϋμένε !...

— Δηλαδή ;

— Δηλαδή, ἅμα σὲ ρωτᾶν οἱ δικασταὶ σὺ νὰ ξύνῃς τὸ κεφάλι σου, ν' ἀνοίγῃς τὸ στόμα σου, σὰν χάχας καὶ νὰ μουρμουρίζῃς. Μπορεῖς ;

— Χοῦ ! ἄλλου τίποτας !

Ἔτσι κ' ἔγινε. Τὸ δικαστήριο «πεισθὲν περὶ τῆς τελείας τοῦ κατηγορουμένου ἠλιθιότητος τὸν ἀπήλλαξε».

— Ἔ, βλέπεις πῶς τὰ καταφέραμε, τοῦ εἶπεν ὁ δικολάβος, ἂν καὶ ἡ ὑπόθεσις ἦταν πολὺ στραβὴ κι' ἀνάποδη. Ἔτσι νὰ κάνῃς πάντα. Αἴντε τώρα, φέρε τὰ λεπτά.

Ὁ Νικολὸς δὲν τοῦ ἀπήντησε. Ἄρχισε μοναχά, νὰ ξύνῃ τὸ κεφάλι του καὶ νὰ μουρμουρίζῃ. Ὁ δικηγόρος τοῦ ξανᾶπε:

— Μορὲ τὰ λεπτὰ σοῦ λέω.

— Μμμμμ !

— Βορὲ τὸν κουτὸ καὶ μένανε μοῦ κάνεις...;

— Μμμμμ !

— Δὲν φταῖς ἐσύ, φταίω ἐγὼ ποὺ σὲ δασκάλεψα, τοῦ εἶπ' ὁ δικολάβος βλασφημώντας κι' ἔφυγε μουτζώνοντάς τον.

—Νά !

— Μμμμμ.

Αὐτὸ τὸ νόμισμα ἤτανε ἡ μόνη ἀμοιβὴ τοῦ δικηγόρου.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ ὅμως τὸ πρᾶγμα, ὁ Νταραβῆρας καὶ ὁ Σαϊλὸς ὁ δάσκαλος, ποτὲ γιὰ τὸ κυνῆγι πειά, δὲν ξαναφιλονείκησαν !

Κι' αὐτὸ τὸ ξέρει ὅλο τὸ χωριό !...

Σταμ. Σταμ.

*

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΥΛΙΚΟΙ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΤΟΥ ΙΔ !

Ὁ Λουδοβῖκος 14ος ἀγαποῦσε πολὺ τὸν Μολιέρο, καὶ δὲν ἔλλειπε ποτὲ ἀπὸ τὶς πρεμιέρες τῶν ἔργων του. Ὅταν ὅμως ἐπαίχθηκε ὁ «Ἀρχοντοχωριάτης», ὁ βασιλεύς, ἂν καὶ εἶχε παρακολουθήσει τὴν παράσταση ἀπέφυγε νὰ καλέσῃ κατόπιν τὸν Μολιέρο, ὅπως ἔκανε συνήθως, καὶ νὰ τοῦ πῇ τὴν γνώμη του γιὰ τὸ νέο του ἔργο. Ὁ Μολιέρος στενοχωρήθηκε πολὺ γι' αὐτό, γιατὶ κι' αὐτὸς εἶχε μεγάλη ἐκτίμησῃ στὴν κρίσῃ τοῦ Μεγάλου Βασιλέως. Αὐτὸ δὲ ποὺ ἐπηύξησε κυρίως τὴν στενοχώρια του ἦτο ὅτι τὴν ἑπομένη, οἱ αὐλικοί, νομίζοντας πὼς εἶχε περιπέσει στὴν δυσμένεια τοῦ βασιλέως, τοῦ ἔκοψαν τὸν χαιρετισμό, καὶ ἄρχισαν νὰ διαδίδουν παντοῦ ὅτι τὸ ἔργο ἦταν ἀπαίσιο.

Μετὰ τὴν δεύτερη παράσταση ὅμως ὁ Λουδοβῖκος ἐκάλεσε τὸν Μολιέρο κι' ἐνώπιον ὅλων τοῦ εἶπε :

— Δὲν σοῦ εἶπα τίποτε χθὲς γιὰ τὸ ἔργο σου, γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ ἐπηρεάσω τοὺς ἠθοποιούς στὸ παίξιμό τους. Τὸ ἔργο σου τὸ βρίσκω θαυμάσιο, φίλε μου ! Νομίζω μάλιστα πὼς εἶνε το καλλίτερό σου !...

Ὅταν ἄκουσαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ βασιλέως, οἱ αὐλικοὶ ποὺ ἕως ἐκείνη τὴ στιγμὴ μιλοῦσαν περιφρονητικὰ γιὰ τὸν «ἀρχοντοχωριάτη» καὶ τὸν συγγραφέα του, ἔσπευσαν νὰ περιστοιχίσουν τὸν Μολιέρο κα'... νὰ τοῦ ἐκφράσουν τὸ θαυμασμό τους !...

Αὐτὸς ὅμως ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν βασιλέα, ὑπεκλίθη καὶ ἔφυγε... χωρὶς νὰ τοὺς ρίξῃ οὔτε μιὰ ματιά !

*

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΛΥΣΣΑ

Ὁ Ἔρως λυσσιασμένος
μ' ἐφίλησ' ὁ σκασμένος
κ' ἐλύσσαξα κ' ἐγώ,
κι' ἀπ' τὴν πολλὴ τὴ λύσσα
ὡσὰν τρελλός, τὰ ἴσια,
ταῖς νέαις κυνηγῶ.
Καὶ ὅσαις ἀπαντήσω,
εὐθὺς ποὺ ταῖς φιλήσω,
λυσσιάζουν καὶ γελοῦν,

καὶ τρέχουν λυσσιασμένες
κι' ἐκεῖνες ἡ καϋμένες
τοὺς ἄντρες νὰ φιλοῦν.
Σοφοὶ ἰατροί, βιάστε,
τὸ πάθος μας προφθάστε,
ὅτ' εἶν' καταμεσῆς,
κι' ἂν ἴσως κορυφώσῃ
καὶ φθάσῃ καὶ ἀπλώσῃ,
λυσσιάζετε [κ' ἐσεῖς.

Ἀθ. Χριστόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ πρώτη ταραντέλλα στὴν Ἀθήνα.

Ἡ πρώτη ταραντέλλα στὴν Ἀθήνα ἦρθε στὰ 1868 ἢ 1870 καὶ κατασκήνωσε, στὸ «ἄντρον τῶν Νυμφῶν» ποὺ ἦταν κοντὰ στὸ Μέτς. Ὅλο τὸ προσωπικό της ἦταν μιὰ οἰκογένεια ἀπὸ Βοημούς. Ὅλοι αὐτοὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοί παίζανε κάτω στὴν ὀροφίστρα κι' ἕνας—ἕνας, «ἐκ περιτροπῆς», ὅπως λέγαν τότε ἀνέβαινε στὸ «πάλκο».

Ἡ «ταραντέλλα» αὐτὴ ἄρχιζε τὶς παραστάσεις της, ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα καὶ τελεῖωνε τὰ μεσάνυχτα.

Ἰμπρεσσάριος τῆς ταραντέλλας ἦταν ὁ τότε ζαχαροπλάστης τῆς ἐποχῆς Σκαρλᾶτος, ὁ ὁποῖος κι' ἔπεσε ἔξω. Κι' ἔτσι τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ θιάσου τὴν ἀνέλαβαν οἱ τότε ἰδιοκτῆται τοῦ κτήματος, ποὺ ἦταν τὸ «ἄντρον τῶν Νυμφῶν» Λεωνίδας καὶ Λιολῆς (Γεώργιος) Ντούνης.

Οἱ νέοι αὐτοὶ ἰμπρεσσάριοι φοροῦσαν πανοβράκια, ποὺ ἦταν τότε τὸ ἰδιάζον ἔνδυμα τῶν Ἀθηναίων. Οἱ Ντούνηδες αὐτοὶ Γκαμπρέοι ἀπὸ τὴν Πλάκα, μιλοῦσανε Ἀρβανίτικα. Ἔτσι, ἐνῶ τὰ τραγούδια ἀπάνω στὸ πάλκο ἦσαν γερμανικὰ ἢ γαλλικά, τὰ προστάγματα τῶν καφέδων κ.λ.π. διδόντουσαν σὲ ἀλβανικὴ γλῶσσα, γιατὶ οἱ καφετζῆδες—ἰμπρεσσάριοι, σχεδόν, δὲν ξέραν τὰ ἑλληνικά! Καὶ γιὰ πετσέτα καθαρισμοῦ τῶν τραπεζιῶν, εἶχαν μιὰ «καλαματό», ποὺ τὴν κρεμοῦσαν ἀπὸ τὸ σελάχι τους.

Κι' ἄκουγε κανένας ἐκεῖ μέσα :

Ντοριμὲ—ντοριμὲ μὰ μπέλλε
ντοριμὲ—ντοριμὲ τουζούρ...

Ρὲ Λιολί, σέλε νὶ καφὲ βαρύ, ἕ δὲ νάτρε μέτριο, καὶ νὶ καπεργιαλὲ ἕ δὲ νάτρε καφὲ μὲ γλιούμ.

Μὲ αὐτὰ θέλανε νὰ ποῦν :

—«Βοὲ Γιώργη κάμε ἕνα καφὲ βαρύ, ἕνα μέτριον, ἕναν καρυλὲ καὶ ἕναν καφὲ μὲ γάλα».

Ἅμα δὲν ἐρχότανε μὲ τὸν δίσκο ὁ ἰμπρεσσάριος—γκαρσόνι, λησμονοῦσε ποιὸς ἦταν ὁ γλυκὺς καφὲς καὶ ποιὸς ὁ μέτριο; καὶ γιὰ νὰ τὸ βρῇ... βουτοῦσε τὸ δάχτυλό του μέσα στοὺς καφέδες καὶ δοκίμαζε !...

***

Ὁ κ. Κοφινᾶς κ' ἡ θέσις του.

Ὁ πρώην ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, κ. Κοφινᾶς, καθὼς εἶνε γνωστόν, ἦταν ἕνα ψωχὸ παιδί, ποὺ πρωτάρχισε τὴν καριέρα του ὡς μικρὸς ὑπάλληλος στὸ ὑπουργεῖο τῶν Οἰκονομικῶν.

Ὁ μακαρίτης ὁ Γρανίτσας, διηγεῖτο τὸ ἑξῆς γιὰ αὐτόν:

Σὰν πρωτοδιορίστηκε καὶ πῆρε τὸν πρῶτο μισθό του, πῆγε νὰ φωτογραφηθῇ. Πῆρε λοιπὸν μιὰ μπόζα μοναχός του, ἐμπρὸς στὴ φωτογραφικὴ τὴ μηχανὴ καὶ ἐπερίμενε τὸν φωτογράφο νὰ τὸν ἀποθανατίσῃ.

—Μὲ αὐτὴ τὴ θέσι, ποὺ πήρατε, τοῦ λέει ὁ φωτογράφος, δὲν θὰ μπορέσω νὰ σᾶς φωτογραφήσω καλά.

—Τί νὰ κάμω; ἀπήντησε ἐκεῖνος, δὲν εἶχα τὸ μέσο νὰ διορισθῶ σὲ ἀνώτερη.

—Δὲν ἐννοῶ αὐτό. Νὰ τοποθετηθῆτε καλλίτερα.

— Κ' ἐγὼ ζητάω νὰ μὲ τοποθετήσουνε καλλίτερα, νὰ ἰδοῦμε ὅμως ἂν θὰ τὸ ἐπιτύχω.

—Καλέ, μὴν κάθεσθε ἔτσι !

—Ἔννοια σου καὶ δὲν κάθουμε. Ὅλη μέρα γυρίζω καὶ ἔβαλα σ' ἐνέργεια ὅσα μέσα μποροῦσα !..

— Μὴ κάθεστε ἔτσι... Τοποθετηθῆτε καλύτερα κ. Κοφινᾶ !...

***

Κριτικὴ θεατρικὴ μέ..πενταροδεκάρες.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ γράφουμε παραπάνω, ὅταν οἱ θεαταί, ἤθελαν ν' ἀποδοκιμάσουν κάμμιὰ σαντέζα στὴ ταραντέλλα, ἢ κανένα ἠθοποιὸ στὸ θέατρο, πετοῦσαν στὸ πάλκο πενταροδεκάρες.

Τοῦτο, γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦτανε βρισιὰ καὶ προσβολὴ μεγάλη.

Ἔπειτα, μὲ τὸ καιρό, ἡ ἀποδοκιμασία αὐτή, ἐξελείχθηκε στὸν δίσκο, ποὺ ἔβγαζαν ἡ σαντέζες κατὰ τὰ διαλείμματα καὶ στὸ πενταρολόγημα τῶν μικρῶν θεάτρων.

Τὰ γλυκίσματα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦσαν τὰ «τρίγωνα», ὁ «ἀργολάβος» (εἶδος μυγδαλάτου), τὰ «κουρκέτα» καὶ τὸ ζαχαρωμένο...ἀραπόσταρο. Ρόκες δηλαδὴ καλαμποκιῶν, ὅπου τὶς βράζαν, τὶς πασπαλίζαν μὲ ζάχαρη καὶ τὶς σερβίριζαν.

Τότε δυνότανε καὶ μπύρα, ἀλλὰ σὲ μποτίλιες.

Γενικὸς προμηθευτὴς τῆς μπύρας, στὴν Ἀθήνα τότε, ἦταν μιὰ ἁρματωλή, Ἀμάλια, τὸ ὄνομα, ἡ ὁποία εἶχε καὶ χειμωνιάτικο καφὲ—σαντέν, ἀπέναντι τῆς Βουλῆς, ὅπου εἶνε τώρα τὸ ξενοδοχεῖον ὁ «Ἀβέρωφ».

***

Μπακάλης . . . . ἰμπρεσσάριος

Ἀφοῦ εἴπαμε γιὰ ἰμπρεσσαρίους ταραντέλλας, ἂς ἀναφέρουμε καὶ κάποιον μπακάλη τῆς παλαιᾶς ἀγορᾶς, ποὺ καταγότανε ἀπὸ τὴν Αἴγινα, καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερνε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸ σαρδέλλες τοῦ βαρελιοῦ. . . καὶ τραγουδίστρες !

Ὁ μπακάλης αὐτός, κατόπιν, ἐξελίχθηκε σὲ ἰμπρεσσάριον σοβαρῆς ὄπερας, γιατὶ ἔφερε στὴν Ἀθήνα κατόπιν καὶ τὴν περίφημο ὑψίφωνο Βιβιάνι, τῆς ὁποίας τὸ τέλος ἦταν τόσο τραγικό.

Αὐτὸς σ' ἕνα πίνακα ποὺ εἶχε στὸ μαγαζί του, ἔγραφε ἀνακατωτὰ τὴν παραγγελία καλλιτεχνῶν ποὺ ἔκανε στὴν Εὐρώπη καὶ τὰ βρεσιέδια ποὺ τοῦ χρώσταγαν.

Ἔβλεπε, δηλαδὴ κανείς:

«Μπακατσούλας, 3. — »

«Σκάλα τοῦ Μιλάνου. 2. — »

Δηλαδὴ ὁ Μπακατσούλας τοῦ χρωστάει τρεῖς «μπότσες» κρασὶ καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα τοῦ Μιλάνου, περιμένει δύο κορίτσια γιὰ τὴν ὄπερα...

Ὁ βιβλιοφάγος.